

บันทึก

เรื่อง อำนาจในการให้ประกันตัวผู้ต้องหา

กรมตำรวจได้มีหนังสือ ที่ มท.๐๕๐๓/๒๑๔ ลงวันที่ ๘ มกราคม ๒๕๒๕ ขอให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาให้ความเห็นในปัญหาข้อกฎหมายเกี่ยวกับอำนาจในการให้ประกันตัวผู้ต้องหาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา โดยมีข้อเท็จจริงว่า กรมตำรวจได้รับหนังสือร้องเรียนจากนายเพิ่มยศ เก่งมานะ ลงวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๒๔ กล่าวว่า การที่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลคลองตันอนุญาตให้นายเพิ่มศักดิ์ เก่งมานะ ผู้ต้องหาคดีอาญาซึ่งถูกจับกุมตามหมายจับของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี มีประกันตัวไประหว่างควบคุมไว้เพื่อส่งตัวให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี นั้น เป็นการปฏิบัติหน้าที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายและระเบียบกรมตำรวจ กรมตำรวจจึงสั่งให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลสืบสวนข้อเท็จจริง ปรากฏว่า นายเพิ่มยศฯ ได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวนกล่าวว่า นายเพิ่มศักดิ์ฯ หมิ่นประมาทโดยการโฆษณาไว้หลายท้องที่ นายเพิ่มศักดิ์ฯ จึงไปมอบตัวต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลคลองตันในวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๒๔ และได้รับการประกันตัวไปในวันเดียวกัน ในระหว่างที่นายเพิ่มศักดิ์ฯ ได้รับอนุญาตให้ปล่อยชั่วคราวนี้ ได้มีหมายจับของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานีมาขออายัดตัวนายเพิ่มศักดิ์ฯ เพื่อนำตัวไปดำเนินคดีในข้อหาเดียวกันอีก เจ้าหน้าที่ตำรวจสถานีตำรวจนครบาลคลองตันจึงควบคุมตัวนายเพิ่มศักดิ์ฯ ไว้เพื่อจัดการส่งตัวให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานีตามหมายจับต่อไป ในระหว่างรอการเดินทางไปสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี นายเพิ่มศักดิ์ฯ ได้ยื่นคำร้องต่อพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลคลองตันขอให้ปล่อยชั่วคราว โดยวางเงินสด ๔,๐๐๐ บาท เป็นหลักประกัน พนักงานสอบสวนฯ ได้เสนอคำร้องขอประกันต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นถึงผู้บังคับการตำรวจนครบาลได้พิจารณาอนุญาตให้นายเพิ่มศักดิ์ฯ ได้รับการประกันตัวไป

กรมตำรวจพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๐๖ (๑) พนักงานสอบสวนที่จะรับคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวได้น่าจะเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๔ สำหรับกรณีที่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลคลองตันควบคุมตัวนายเพิ่มศักดิ์ฯ ไว้ตามหมายจับของพนักงานสอบสวนสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี แล้วอนุญาตให้มีการประกันตัวไปนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลคลองตันไม่น่าจะเป็นพนักงานสอบสวนตามมาตรา ๑๔ ที่จะมีอำนาจให้ปล่อยชั่วคราวตามมาตรา ๑๐๖ (๑) แม้ว่ามาตรา ๘๔ วรรคสองจะได้บัญญัติให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งมีผู้นำผู้ถูกจับมาส่ง มีอำนาจที่จะควบคุมผู้ถูกจับไว้หรือปล่อยชั่วคราวได้ก็ตามเพราะบทบัญญัติดังกล่าวใช้คำแต่เพียงว่า “เจ้าพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ” โดยไม่ได้ระบุว่าเป็นชั้นใด และจะต้องเป็น

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๘ หรือไม่ และในมาตรา ๘๔ วรรคสอง ยังได้กำหนดหน้าที่ของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งมีผู้นำผู้ถูกจับมาส่งอีกว่า ถ้าจับโดยมีหมายให้รายงานไปยังเจ้าหน้าที่ซึ่งออกหมาย ถ้าเจ้าหน้าที่ซึ่งออกหมายต้องการตัวให้จัดการส่งตัวผู้ถูกจับไปให้ ดังนั้น กรณีนี้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลคลองตันก็ควรจะต้องมีหน้าที่เพียงรายงานให้พนักงานสอบสวนผู้ออกหมายรับทราบและส่งตัวไปให้เมื่อต้องการ ฉะนั้น เมื่อพิจารณาถึงการให้ผู้ต้องหาประกันตัวชั่วคราว กฎหมายกำหนดให้เป็นอำนาจของ “พนักงานสอบสวน” ส่วนกรณีมีผู้จับมาส่งกลับให้อำนาจแก่ “พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ” ที่จะควบคุมหรือปล่อยชั่วคราวก็ได้ กรมตำรวจจึงขอหารือ พนักงานสอบสวนมีอำนาจให้ประกันตัวผู้ถูกจับตามหมายจับของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจออกหมายแห่งท้องที่อื่นไปก่อนนำตัวส่งให้เจ้าพนักงานผู้ที่มีอำนาจออกหมายนั้นได้หรือไม่ เพียงใด

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) ได้พิจารณาปัญหาดังกล่าว และได้ฟังคำชี้แจงข้อเท็จจริงจากผู้แทนกระทรวงมหาดไทย (กรมตำรวจ) ซึ่งได้ชี้แจงเพิ่มเติมว่า กรณีที่มีปัญหาเกี่ยวกับอำนาจของพนักงานสอบสวนในการประกันตัวผู้ต้องหานั้น กรมตำรวจได้เคยหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกามาแล้วเรื่องหนึ่ง ในปัญหาที่ว่า พนักงานสอบสวนได้จับผู้ต้องหาตามหมายศาลแต่ไม่สามารถจะนำตัวส่งศาลได้ เนื่องจากศาลปิดทำการแล้ว และในวันรุ่งขึ้นก็เป็นวันหยุดราชการ เช่นนี้ พนักงานสอบสวนจะให้ประกันตัวผู้ถูกจับไปได้หรือไม่ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๘) ได้ตอบให้ความเห็นไปว่า พนักงานสอบสวนมีอำนาจให้ประกันได้ และผู้แทนกรมตำรวจมีความเห็นว่า กรณีเรื่องที่หารือมานี้ก็มีลักษณะเป็นทำนองเดียวกันกับกรณีดังกล่าวข้างต้น หากแต่คำตอบข้อหารือในเรื่องก่อนได้ไปถึงกรมตำรวจหลังจากวันที่ได้หารือเรื่องนี้มาแล้ว จึงชี้แจงเพื่อประกอบการพิจารณาไว้ด้วย

สำหรับประเด็นข้อแรกที่กรมตำรวจเห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๐๖(๑)^๑ พนักงานสอบสวนที่จะรับคำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวได้ น่าจะเป็น

^๑ มาตรา ๑๐๖ คำร้องขอให้ปล่อยผู้ต้องหาหรือจำเลยชั่วคราวโดยไม่ต้องมีประกันหรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกัน ไม่ว่าผู้นั้นต้องควบคุมหรือซังตามหมายศาล ย่อมยื่นได้โดยผู้ต้องหา จำเลยหรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้อง ดังนี้

(๑) เมื่อผู้ต้องหาถูกควบคุมอยู่และยังมิได้ถูกฟ้องต่อศาล ให้ยื่นต่อพนักงานสอบสวนหรือพนักงานอัยการ แล้วแต่กรณี

(๒) เมื่อผู้ต้องหาต้องซังตามหมายศาลและยังมิได้ถูกฟ้องต่อศาล ให้ยื่นต่อศาลนั้น

(๓) เมื่อผู้ต้องหาถูกฟ้องแล้ว ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้นที่ชำระคดีนั้น

(๔) เมื่อศาลอ่านคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือศาลอุทธรณ์แล้ว แม้ยังไม่มีกรณียินอุทธรณ์หรือฎีกาหรือมีการยื่นอุทธรณ์หรือฎีกาแล้ว แต่ยังไม่ได้ส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา ให้ยื่นต่อศาลชั้นต้นที่ชำระคดีนั้น

ในกรณีที่ศาลชั้นต้นเห็นสมควรให้ปล่อยชั่วคราว ให้ศาลชั้นต้นสั่งอนุญาต มิฉะนั้นให้ส่งคำร้องพร้อมสำนวนไปให้ศาลอุทธรณ์หรือฎีกาเพื่อสั่ง แล้วแต่กรณี

พนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๘^๒ ดังนั้น พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาล คลองตันจึงไม่น่าจะมีอำนาจปล่อยชั่วคราวได้ เพราะไม่เป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบตามมาตรา ๑๘ นั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) เห็นว่า บทบัญญัติมาตรา ๑๘ เป็นบทบัญญัติว่าด้วยหลักทั่วไปซึ่งกำหนดเขตท้องที่ว่าจะให้พนักงานสอบสวนผู้ใดเป็นผู้มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาในเขตท้องที่จังหวัดใด ส่วนรายละเอียดในวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการสอบสวนทั้งหมดจะต้องเป็นไปตามบทบัญญัติทั้งหลายที่ว่าด้วยการนั้นเป็นเรื่อง ๆ ไป เช่น ตามลักษณะ ๕ ที่ว่าด้วยการจับ การขัง การจำคุก การค้น และการปล่อยชั่วคราว เมื่อกล่าวถึงเรื่องการจับ มาตรา ๘๔^๓ บัญญัติไว้ในวรรคหนึ่งว่า ผู้ถูกจับจะต้องถูกส่งไปยังพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจ และบัญญัติไว้ในวรรคสองต่อไปชัดเจนว่า “พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งมีผู้นำผู้ถูกจับมาส่งนั้นจะควบคุมผู้ถูกจับไว้ หรือปล่อยชั่วคราวก็ได้....” ส่วนการที่

(๕) เมื่อศาลส่งสำนวนไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาแล้ว จะยื่นต่อศาลชั้นต้นที่ชำระคดีนั้น หรือจะยื่นต่อศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกา แล้วแต่กรณีก็ได้

ในกรณีที่ยื่นต่อศาลชั้นต้น ให้ศาลชั้นต้นรับส่งคำร้องไปยังศาลอุทธรณ์หรือศาลฎีกาเพื่อส่งแล้วแต่กรณี

^๒ มาตรา ๑๘ ในจังหวัดอื่นนอกจากจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ปลัดอำเภอและข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรี หรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตนหรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

สำหรับในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ให้ข้าราชการตำรวจซึ่งมียศตั้งแต่ชั้นนายร้อยตำรวจตรีหรือเทียบเท่า นายร้อยตำรวจตรีขึ้นไป มีอำนาจสอบสวนความผิดอาญาซึ่งได้เกิด หรืออ้าง หรือเชื่อว่าได้เกิดภายในเขตอำนาจของตน หรือผู้ต้องหาที่มีที่อยู่หรือถูกจับภายในเขตอำนาจของตนได้

ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติในมาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ และมาตรา ๒๑ ความผิดอาญาได้เกิดในเขตอำนาจพนักงานสอบสวนคนใด โดยปกติให้เป็นหน้าที่พนักงานสอบสวนผู้นั้น เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวนความผิดนั้น ๆ เพื่อดำเนินคดี เว้นแต่เมื่อมีเหตุจำเป็นหรือเพื่อความสะดวก จึงให้พนักงานสอบสวนแห่งท้องที่ที่ผู้ต้องหาที่มีที่อยู่หรือถูกจับ เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการสอบสวน

ในเขตท้องที่ใดมีพนักงานสอบสวนหลายคน การดำเนินการสอบสวนให้อยู่ในความรับผิดชอบของพนักงานสอบสวนผู้เป็นหัวหน้าในท้องที่นั้น หรือผู้รักษาการแทน

^๓ มาตรา ๘๔ เจ้าพนักงานหรือราษฎรผู้ทำการจับต้องเอาตัวผู้ถูกจับไปยังที่ทำการของพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจโดยทันที และเมื่อถึงที่นั้นแล้ว ถ้ามีหมายจับก็ให้เอาออกอ่านให้ผู้ถูกจับฟัง ทั้งให้แจ้งเหตุที่จับนั้นด้วย

พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจซึ่งมีผู้นำผู้ถูกจับมาส่งนั้นจะควบคุมผู้ถูกจับไว้ หรือปล่อยชั่วคราวก็ได้ เมื่อจับโดยมีหมายให้รายงานต่อไปยังเจ้าหน้าที่ซึ่งออกหมายนั้น ถ้าเจ้าหน้าที่ซึ่งออกหมายต้องการตัว ก็ให้จัดการส่งผู้ถูกจับไปให้

ถ้าราษฎรเป็นผู้จับ ให้บันทึกชื่อ อาชีพ ที่อยู่ของผู้จับ อีกทั้งข้อความและพฤติการณ์แห่งการจับนั้นไว้ แล้วให้ผู้จับลงลายมือชื่อกำกับไว้เป็นสำคัญ

ในกรณีที่จำเป็น เจ้าพนักงานหรือราษฎรที่ทำการจับจะจัดการพยานผู้ถูกจับเสียก่อนนำตัวไปส่งตามมาตรานี้ก็ได้

ผู้ต้องหาจะมาอยู่ในอำนาจพนักงานสอบสวนได้อย่างไรนั้น มาตรา ๑๓๔^๔ ได้บัญญัติไว้ ๓ กรณี คือ ผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเอง ซึ่งทั้ง ๓ กรณีนี้ พนักงานสอบสวนจะต้องสอบสวนและแจ้งข้อหาให้ผู้ต้องหาทราบ ว่า คำให้การของผู้ต้องหาอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันเขาในการพิจารณาได้ เมื่อผู้ต้องหาเต็มใจให้การอย่างใดก็ให้จดคำให้การไว้ ถ้าผู้ต้องหาไม่เต็มใจให้การเลยก็ให้บันทึกไว้ ส่วนในเรื่องที่เกี่ยวกับตัวผู้ต้องหานั้น มาตรา ๑๓๖^๕ บัญญัติว่า พนักงานสอบสวนจะจับ ควบคุม หรือจะปล่อยชั่วคราวโดยมีประกันหรือไม่ประกันก็ได้ ในกรณีที่พนักงานสอบสวนจะปล่อยชั่วคราว จึงต้องเป็นไปตามบทบัญญัติในมาตรา ๑๐๖ (๑) ที่ว่า คำร้องขอให้ปล่อยชั่วคราวให้ยื่นต่อพนักงานสอบสวน

กรณีที่หารือมานี้ปรากฏว่า เป็นกรณีการโฆษณาหมิ่นประมาทอันเป็นความผิดต่อเนื่องกันหลายท้องที่ นายเพ็ญฯ ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ไว้ถึง ๓ แห่ง คือ ที่สถานีตำรวจนครบาลคลองตัน สถานีตำรวจนครบาลชนะสงคราม และสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมืองสุราษฎร์ธานี ฉะนั้น ในกรณีที่นายเพ็ญฯ ได้เข้ามอบตัวต่อสถานีตำรวจนครบาลคลองตันตามมาตรา ๑๓๔ พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลคลองตันจึงมีอำนาจตามมาตรา ๑๓๖ ที่จะให้ประกันตัวไปได้ตามมาตรา ๑๐๖

ข้อที่กรมตำรวจกล่าวว่า มาตรา ๘๔ วรรคสอง ได้บัญญัติให้พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจมีอำนาจที่จะควบคุมผู้ถูกจับหรือปล่อยชั่วคราวก็ได้ แต่บทบัญญัติดังกล่าวไม่ได้ระบุว่าเป็น (เจ้าพนักงาน) ชั้นใดและจะต้องเป็นพนักงานสอบสวนหรือไม่ นั้น ได้กล่าวมาแล้วว่า มาตรา ๑๔ เป็นบทบัญญัติในหลักการทั่วไป ปัญหาที่กรมตำรวจสงสัยจึงต้องเป็นไปตาม มาตรา ๑๓๔ มาตรา ๑๓๖ และมาตรา ๑๐๖ ดังกล่าว

กรณีนี้ปรากฏตามเอกสารที่กรมตำรวจส่งมาว่า รองอธิบดีกรมตำรวจได้มีคำสั่งลงวันที่ ๗ กันยายน ๒๕๒๔ ให้พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลชนะสงครามเป็นพนักงานสอบสวนผู้รับผิดชอบคดีซึ่งก็เป็นการที่กระทำได้ตามมาตรา ๑๔ (๓) และวรรคสอง^๖ ซึ่งกำหนด

^๔ มาตรา ๑๓๔ เมื่อผู้ต้องหาถูกเรียก หรือส่งตัวมา หรือเข้าหาพนักงานสอบสวนเองหรือปรากฏว่าผู้ใดซึ่งมาอยู่ต่อหน้าเจ้าพนักงานเป็นผู้ต้องหา ให้ถามชื่อตัว นามสกุล ชาติ บังคับบิดามารดา อายุ อาชีพ ที่อยู่ ที่เกิด และแจ้งข้อหาให้ทราบและต้องบอกให้ทราบก่อนว่า ถ้อยคำที่ผู้ต้องหากล่าวนั้นอาจใช้เป็นพยานหลักฐานยืนยันเขาในการพิจารณาได้ เมื่อผู้ต้องหาเต็มใจให้การอย่างใด ก็ให้จดคำให้การไว้ ถ้าผู้ต้องหาไม่เต็มใจให้การเลย ก็ให้บันทึกไว้

^๕ มาตรา ๑๓๖ พนักงานสอบสวนจะจับและควบคุม หรือจัดการให้จับหรือควบคุมผู้ต้องหาหรือบุคคลใด ซึ่งในระหว่างสอบสวนปรากฏว่าเป็นผู้กระทำความผิด หรือจะปล่อยชั่วคราวโดยไม่มีประกันเลย หรือมีประกัน หรือมีประกันและหลักประกันด้วย หรือปล่อยไปตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายนี้ในเรื่องนั้น ๆ ก็ได้

^๖ มาตรา ๑๔ ในกรณีดังต่อไปนี้

(๑) เป็นการไม่แน่ว่าการกระทำความผิดอาญาได้กระทำในท้องที่ใดในระหว่างหลายท้องที่
(๒) เมื่อความผิดส่วนหนึ่งกระทำในท้องที่หนึ่ง แต่อีกส่วนหนึ่งในอีกท้องที่หนึ่ง
(๓) เมื่อความผิดนั้นเป็นความผิดต่อเนื่อง และกระทำต่อเนื่องกันในท้องที่ต่าง ๆ เกินกว่าท้องที่หนึ่งขึ้นไป

ว่า ความผิดต่อเนื่องและกระทำต่อเนื่องในท้องที่ต่างๆ เกินกว่าหนึ่งท้องที่ขึ้นไป พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้ การที่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลคลองตันซึ่งเป็นผู้รับตัวผู้ถูกจับไว้ได้ให้ประกันตัวไป ย่อมถือว่าเป็นการกระทำที่ชอบตามกฎหมายที่กล่าวมาแล้วทุกประการ

ส่วนข้อที่ผู้ร้องทุกข์อ้างต่อกรมตำรวจว่า การที่สถานีตำรวจนครบาลคลองตันอนุญาตให้นายเพิ่มศักดิ์ฯ ประกันตัวไปเป็นการไม่ชอบด้วยระเบียบกรมตำรวจนั้น กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒ ได้ตรวจพิจารณาระเบียบกรมตำรวจเกี่ยวกับคดีแล้ว ไม่ปรากฏข้อกำหนดเกี่ยวกับเรื่องนี้ในระเบียบดังกล่าวแต่อย่างใด จึงอ้างว่า การที่พนักงานสอบสวนสถานีตำรวจนครบาลคลองตันให้นายเพิ่มศักดิ์ฯ ประกันตัวไปเป็นการกระทำที่ผิดต่อระเบียบดังกล่าวไม่ได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าว คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมาย คณะที่ ๒) จึงเห็นว่า พนักงานสอบสวนมีอำนาจให้ประกันตัวผู้ถูกจับตามหมายจับของเจ้าพนักงานผู้มีอำนาจออกหมายแห่งท้องที่อื่นไปก่อนนำตัวส่งให้เจ้าพนักงานผู้มีอำนาจออกหมายนั้นได้

(ลงชื่อ) อมร จันทรมบูรณ์

(นายอมร จันทรมบูรณ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กุมภาพันธ์ ๒๕๒๕

(๔) เมื่อเป็นความผิดซึ่งมีหลายกรรม กระทำลงในท้องที่ต่างๆ กัน

(๕) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้ต้องหากำลังเดินทาง

(๖) เมื่อความผิดเกิดขึ้นขณะผู้เสียหายกำลังเดินทาง

พนักงานสอบสวนในท้องที่หนึ่งท้องที่ใดที่เกี่ยวข้องมีอำนาจสอบสวนได้

ในกรณีข้างต้นพนักงานสอบสวนต่อไปนี้เป็นผู้รับผิดชอบในการสอบสวน

(ก) ถ้าจับผู้ต้องหาได้แล้ว คือ พนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่จับได้อยู่ในเขตอำนาจ

(ข) ถ้าจับผู้ต้องหาไม่ได้ คือ พนักงานสอบสวนซึ่งท้องที่ที่พบการกระทำผิดก่อนอยู่ในเขต

อำนาจ